

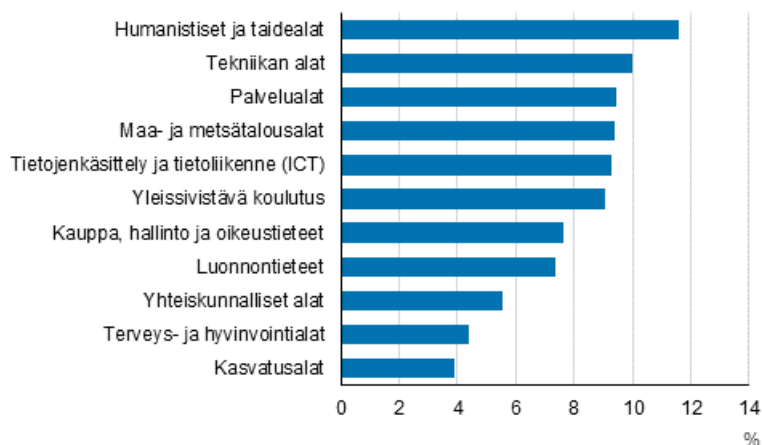
Työssäkäynti 2018

Pääasiallinen toiminta ja ammattiasema, ennakko

Työttömän korkein tutkinto oli useimmiten ammatillinen perustutkinto vuonna 2018

Tilastokeskuksen työssäkäyntitilaston ennakkotietojen mukaan vuoden 2018 lopussa työttömiä oli suhteessa työvoimaan eniten humanististen ja taidealojen, tekniikan alojen sekä palvelualojen koulutuksen suorittaneiden keskuudessa. Suhteessa vähiten työttömiä oli kasvatusalojen sekä terveys- ja hyvinvointialojen tutkinnon suorittaneiden keskuudessa. Työttömistä neljäsosalla ei ollut perusasteen jälkeistä tutkintoa tai tutkintotieto oli tuntematon, ja joka toisella korkein tutkinto oli toisen asteen tutkinto.

Työttömien osuus alan koulutuksen suorittaneesta työvoimasta vuonna 2018*, 18–64-vuotiaat

* Tieto on ennakkollinen

Vuoden 2018 lopussa työttömiä työnhakijoita oli 256 500. Noin neljäsosalla työttömistä ei ollut perusasteen jälkeistä tutkintoa tai tutkintotieto oli tuntematon¹⁾. Työttömistä 40 prosentilla viimeisin korkein tutkinto oli toisen asteen ammatillinen perustutkinto. Vähintään alimman korkea-asteen tutkinnon oli suorittanut noin viidesosa työttömistä.

1) Tutkintotieto on henkilön viimeisin korkein tutkinto tilastovuoden tutkintorekisteristä. Ulkomailla suoritettujen tutkintojen määrässä on alipeittoa. Noin puolelta ulkomaalaistaustaisista puuttuu tieto tutkinnosta.

Kun tarkastellaan työttömien määrää suhteessa saman ikäiseen ja saman alan koulutuksen suorittaneeseen työvoimaan, eli työllisiin ja työttömiin, oli työttömiä eniten humanistisilla aloilla ja taidealoilla. Näillä aloilla työttömiä oli lähes 12 prosenttia työvoimasta. Seuraavaksi eniten työttömiä oli tekniikan aloilla ja palvelualoilla. Suhteessa vähiten työttömiä oli kasvatusaloin, joilla työttömiä oli vajaa 4 prosenttia työvoimasta. Lähes yhtä vähän työttömiä suhteessa alan koulutuksen suorittaneeseen työvoimaan oli terveys- ja hyvinvointialoilla.

Työttömien suorittamista humanistisista ja taidealojen tutkinnoista 42 prosenttia oli toisen asteen ammatillisia perustutkintoja. Seuraavaksi yleisimpiä olivat ylempät korkeakoulututkinnot, jollaisen oli suorittanut reilu neljännes alan koulutuksen suorittaneista työttömistä. Ylempiä korkeakoulututkintoja oli suoritettu paljon esimerkiksi kielten opiskelun sekä historian ja arkeologian aloilla. Yleisimmät tutkintonimikkeet olivat artesaani, käsi- ja taideteollisuusalan perustutkinto (2 054 työtöntä), audiovisuaalisen viestinnän perustutkinto (1 204 työtöntä), medianomi (AMK) (744 työtöntä) sekä taiteen maisteri (540 työtöntä).

Tekniikan alojen tutkinnoista 78 prosenttia oli ammatillisia perustutkintoja. Tekniikan alojen sisällä yleisin koulutusala työttömällä oli rakentaminen ja rakennussuunnittelu. Tämän alan tutkinto oli lähes 14 500 työttömällä. Seuraavaksi yleisin ala oli mekaniikka ja metalliala (13 000 työtöntä). Yleisimmät tutkintonimikkeet olivat rakennusalan perustutkinto (4 659 työtöntä), kone- ja metallialan perustutkinto (3 565 työtöntä) sekä autoalan perustutkinto (2 862 työtöntä).

Työttömien suorittamista palvelualojen tutkinnoista reilu kolme neljäsosaa (78 %) oli ammatillisia perustutkintoja ja reilu kymmenesosa (12 %) ammattitutkintoja. Palvelualojen sisällä yleisin koulutusala oli hotelli- ja ravintola-ala (12 100 työtöntä). Seuraavaksi yleisimmät alat olivat kotitalouspalvelut (3 800 työtöntä) ja kuljetuspalvelut (3 700 työtöntä). Yleisimmät tutkintonimikkeet olivat hotelli-, ravintola- ja catering-alan perustutkinto (2 930 työtöntä), logistiikan perustutkinto (2 282 työtöntä) ja laitoshuoltajan ammattitutkinto (1 133 työtöntä).

Työttömien määrä korkeimman tutkinnon koulutusalan ja -asteen mukaan vuonna 2018

Terveys- ja hyvinvointialojen sisällä suurimman koulutusalan muodosti hoitotyö, jonka alan koulutuksen oli suorittanut 8 500 työtöntä. Hoitotyön alalle kouluttautuneista 70 prosenttia eli lähes 6 000 työtöntä oli suorittanut sosiaali- ja terveysalan perustutkinnon eli lähihoitajan tutkinnon. Seuraavaksi yleisimpiä tutkintoja terveys- ja hyvinvointialoilla olivat sairaanhoitajan (AMK) ja erikoissairaanhoitajan tutkinnot (yhteensä 1 422 työtöntä).

Vuoden 2018 lopussa työttömänä oli 2 600 kasvatusalain tutkinnon suorittanutta. Heistä noin puolet oli suorittanut ylempään korkeakoulututkinnon. Työttömien yleisimmät tutkintonimikkeet kasvatusaloin

olivat kasvatustieteiden maisteri, luokanopettaja (483 työtöntä) ja kasvatustieteiden maisteri, kasvatustiede (292 työtöntä).

Sisällys

Taulukot

Liitetaulukot

Liitetaulukko 1. Työttömien lukumäärä koulutusasteen ja koulutusalan mukaan 2018.....	5
Liitetaulukko 2. Työttömien lukumäärä ja työttömien osuus työvoimasta koulutusasteen mukaan 2018, 18–64-vuotiaat.....	6
Liitetaulukko 3. Työttömien lukumäärä ja työttömien osuus työvoimasta koulutusalan mukaan 2018, 18–64-vuotiaat.....	7
Laatuseloste: työssäkäyntitilasto	8

Liitetaulukot

Liitetaulukko 1. Työttömien lukumäärä koulutusasteen ja koulutusalan mukaan 2018

Koulutusala	Koulutusaste			
	Toinen aste tai erikoisammattikoulutusaste	Alin korkea-aste tai alempi korkeakouluaste	Ylempi korkeakouluaste tai tutkijakoulutusaste	Yhteensä
Tekniikan alat	49 594	7 102	2 507	59 203
Kauppa, hallinto ja oikeustieteet	13 692	12 463	2 850	29 005
Palvelualat	22 857	2 049	213	25 119
Terveys- ja hyvinvointialat	11 395	4 728	710	16 833
Yleissivistävä koulutus	16 818	0	0	16 818
Humanistiset ja taidealat	7 145	3 784	4 572	15 501
Tietojenkäsittely ja tietoliikenne (ICT)	5 236	3 238	928	9 402
Maa- ja metsätalousalat	6 224	1 193	442	7 859
Yhteiskunnalliset alat	48	838	2 090	2 976
Luonnontieteet	500	282	1 917	2 699
Kasvatusalat	216	1 063	1 352	2 631
Muut tai tuntemattomat koulutusalat	467	220	191	878
Koulutusalat yhteensä	134 192	36 960	17 772	188 924

Liitetaulukko 2. Työttömien lukumäärä ja työttömien osuus työvoimasta koulutusasteen mukaan 2018, 18–64-vuotiaat

Koulutusaste	Työttömät, lkm	Työttömien osuus työvoimasta, % ¹⁾
3 Toinen aste	132 741	11,1
31 Lukiokoulutus	16 818	9,0
32 Ammatillinen peruskoulutus	102 578	11,7
33 Ammattitutkinto	13 345	9,9
4 Erikoisammattikoulutusaste	1 448	3,9
5 Alin korkea-aste	16 149	6,7
6 Alempi korkeakouluaste	20 811	4,9
7 Ylempi korkeakouluaste	16 319	4,6
8 Tutkijakoulutusaste	1 453	4,3
Ei perusasteen jälkeistä tutkintoa tai tuntematon	67 239	21,8

1) Tieto on ennakkollinen

Liitetaulukko 3. Työttömien lukumäärä ja työttömien osuus työvoimasta koulutusalan mukaan 2018, 18–64-vuotiaat¹⁾

Koulutusala	Työttömät, lkm	Työttömien osuus työvoimasta, % ²⁾
Kauppa ja hallinto, monialaiset koulutusohjelmat	23 816	7,6
Yleissivistävä koulutus	16 818	9,0
Rakentaminen ja rakennussuunnittelu	14 479	11,4
Mekaniikka ja metalliala	13 075	10,2
Hotelli- ja ravintola-ala	12 106	10,9
Tietojenkäsittely- ja tietoliikenne (ICT), monialaiset koulutusohjelmat	9 402	9,3
Hoitotyö	8 574	4,1
Moottoriajoneuvo-, laiva- ja lentokonetekniikka	6 749	9,7
Sähkö ja energia	6 257	7,2
Materiaalitekniikka (lasi, paperi, muovi ja puu)	5 804	15,0

1) Kymmenen suurinta työttömien ryhmää vuonna 2018

2) Tieto on ennakkollinen

Laatuseloste: työssäkäyntitilasto

Relevanssi

Työssäkäyntitilastossa tuotetaan keskeiset työssäkäyntiä koskevat tiedot vuosittain. Ennen vastaavia tietoja voitiin tuottaa ainoastaan väestölaskentavuosina. Työssäkäyntitilaston perusjoukko ja määrittelyt ovat pysyneet suunnilleen samoina vuodesta 1987 lähtien.

Tuotettavia tietoja ovat muun muassa väestön pääasiallinen toiminta, toimialajakauma, ammatti, ammattiasema, työpaikkojen lukumäärä, työpaikan sijainti sekä väestön ja työvoiman koulutus- ja tulotiedot. Tietoja voidaan tuottaa kaikilla hallinnollisilla aluejaoilla ja koordinaattipohjaisilla aluejaoilla (esimerkiksi postinumeroalueet, karttaruudut ja kuntien osa-alueet).

Tilaston viiteajankohta on vuoden viimeinen viikko, mutta tilasto sisältää myös kertymätietoja tilastovuoden ajalta (esimerkiksi tulotiedot sekä työ- ja työttömyyskuukaudet). Tietoja ammatista ja sosioekonomisesta asemasta työlliseen työvoimaan kuuluville on saatavilla väestölaskentavuosilta vuodesta 1970 viisivuotisivälein, vuodelta 1993 sekä vuodesta 2004 lähtien vuosittain.

Vuodesta 1993 lähtien työssäkäynnistä on tuotettu myös ennakkotietoja. Ennakkotietoja käytettäessä on kuitenkin otettava huomioon, että aineistojen keskeneräisyydestä johtuen ennakkotietojen mukaiset työllisten määrät poikkeivat vuoteen 2005 saakka lopullisista luvuista ± 1 prosenttia koko maan tasolla. Tällä hetkellä vaihtelu on 0,2–0,3 prosenttia. Kunnittain vaihtelu voi olla suurempaakin.

Menetelmäkuvaus

Työssäkäyntitilasto on kokonaisaineisto. Kunkin vuoden tilasto kattaa kaikki kyseisen vuoden viimeisenä päivänä Suomessa vakinaisesti asuvat henkilöt. Tilaston lähdeaineistoina käytetään lähinnä hallinnollisia rekistereitä ja muita rekisteripohjaisia tietoaineistoja. Tilaston laatu onkin siten suoraan riippuvainen lähdeaineistojen laadusta. Suoraa tiedonkeruuta tapahtuu vain toimipaikkatietojen määrittämisessä monitoimipaikkaisten yritysten palveluksessa oleville sekä ammatin määrittämisessä järjestäytymättömille yrityksille.

Yhteensä työssäkäyntitilaston tuotannossa käytetään yli 30 eri rekisterin tai tietoaineiston tietoja. Keskeisimpiä näistä ovat:

- väestötietojärjestelmä (Väestörekisterikeskus)
- verotuksen eri aineistot
- yksityisen sektorin erilaiset työ- ja palvelussuhderekisterit
- valtion ja kuntien palvelussuhderekisterit
- työ- ja elinkeinoministeriön (TEM) työnhakijarekisteri
- Kelan ja Eläketurvakeskuksen eläkerekisterit
- eri opiskelijarekisterit
- pääesikunnan varusmiesrekisteri
- Tilastokeskuksen yritys- ja toimipaikkarekisteri ja julkisyhteisöjen rekisteri
- Tilastokeskuksen tutkintorekisteri

Rekistereiden lisäksi tehdään joitakin lomakekyselyitä:

- tiedustelu monitoimipaikkaisissa yrityksissä työskentelevien toimipaikoista

- ammattitiedonkeruu järjestäytymättömille yrityksille

Keskeistä järjestelmässä on se, että rekistereiden tunnusjärjestelmät ovat niin hyvät, että eri tietojen yhdisteleminen on mahdollista. Rekisterit voivat sisältää päällekkäistä tietoa, osin myös ristiriitaista tietoa. Olennaista on, että rekisterit täydentävät toisiaan ja päällekkäisyys toisaalta varmistaa sen, että järjestelmä ei ole niin haavoittuva; jos esim. työeläkejärjestelmästä ei saada tietoa työsuhteesta, voidaan tieto henkilön työllisyydestä päätellä verotuksen tietojen kautta.

Useat tiedot työssäkäyntitilastoon voidaan saada suoraan jostakin rekisteristä niitä juurikaan muuttamatta tai muokkaamatta. Tällaisia tietoja ovat esim. henkilön demografiset tiedot tai tulo- ja varallisuustiedot. Monia tietoja tuotetaan myös ns. rekisteriestimointimenetelmällä, jossa käyttämällä hyväksi samanaikaisesti useita rekisteriaineistoja määritellään jokaiselle henkilölle kunkin muuttujan arvo. Esimerkkinä tällaisesta muuttujasta on henkilön pääasiallinen toiminta. Sen päättelyssä tarvitaan tietoja henkilön iästä, työsuhteista, työttömyydestä, opiskelusta, eläkkeen saamisesta jne. Päättelysäännöt on muodostettu siten, että ne tuottavat mahdollisimman lähelle lomakepohjaisesti kerättyjen tietojen mukaiset tiedot. Päättelysääntöjen muodostamisessa on käytetty apuna aikaisempien väestölaskentojen tietoja ja rekisteritietoja samalta ajankohdalta. Päättelysääntöihin sisältyy myös eri aineistojen priorisointi siinä tapauksessa, kun tiedot ovat ristiriitaisia.

Oikeellisuus ja tarkkuus

Suomessa rekisteripohjaisten tietojen luotettavuutta tutkittiin jo ennen päätöstä rekisteripohjaiseen väestölaskentajärjestelmään siirtymisestä. Vuosien 1980 ja 1985 laskennoissa väestön taloudellista toimintaa ja työssäkäyntiä kuvaavat tiedot kerättiin vielä lomakkeilla, mutta samanaikaisesti oli saatavilla myös rekisteripohjaisia tietoja. Vuoden 1980 väestölaskennassa tehtiin vertailututkimus 20 kunnan osalta ja vuoden 1985 väestölaskennan yhteydessä kaikkien kuntien osalta. Tutkimuksessa verrattiin rekisteripohjaisesti määriteltyä tietoa väestön pääasiallisesta toiminnasta ja ammattiasemasta lomakkeella kerättyyn tietoon. Erot rekisteripohjaisesti ja lomakepohjaisesti tuotettujen tietojen osalta todettiin niin pieniksi, että päätös rekisteripohjaiseen tilastotuotantoon siirtymisestä voitiin tehdä.

Ensimmäisen kokonaan rekisteripohjaisen väestölaskennan yhteydessä vuonna 1990 tehtiin laaja luotettavuustutkimus. Rekisteritilastoja verrattiin otospohjaisen lomaketiedustelun antamiin tietoihin. Otos käsitti noin kaksi prosenttia rakennuksista, asunnoista ja henkilöistä. Luotettavuustutkimus osoitti, kuinka suurella osalla lomaketieto ja rekisteritieto poikkesivat toisistaan, mutta ei lopulta sitä, kumpi tieto oli oikea. Esimerkiksi useampaa työtä tekevä ilmoitti lomaketiedustelussa pääasialliseksi työkseen eri toimen kuin mihin rekisteripäättelyssä päädyttiin. Työssäkäyvä opiskelija tuli määritellyksi rekisteritiedoilla väistämättä työlliseksi, vaikka hän itse olisikin jättänyt työnsä kertomatta. Tutkimukset ovat osoittaneet, ettei rekisteripohjaisten ja lomakepohjaisten tietojen ero ole suurempi kuin kahden lomakepohjaisen tiedon välinen ero. Vertailututkimuksia on julkaistu Tilastokeskuksen sarjoissa.

Tärkeimmäksi rekisteripohjaisen työssäkäyntitilaston laadunvalvontamenetelmäksi on kehittynyt työvoimatutkimuksen käyttö vertailuaineistona. Myös vuosien 1995 ja 2000 väestölaskennan luotettavuustutkimukset perustuivat työvoimatutkimuksen käyttöön vertailutietona.

Työvoimatutkimuksen käyttö vertailuaineistona toimii kahdella tasolla. Toisaalta seurataan näiden kahden menetelmän tuottamien tulosten tasoa ja toisaalta sitä, miten hyvin menetelmät tuottavat yksikkötasolla samalla tavoin luokiteltua tietoa. Yksikkötason vertailu tehdään ristiintaulukoimalla työvoimatutkimuksen otosaineiston henkilöiden saman ajankohdan rekisteripohjaiset ja haastatteluun perustuvat tiedot pääasiallisesta toiminnasta ja toimialasta keskenään. Vertailuja on tehty vuodesta 1987 lähtien.

Usein poikkeamat ovat selitettävissä rekisterijärjestelmän ja haastattelumenetelmän eroilla, eikä aina voida yksikäsitteisesti sanoa, kumpi menetelmä tuottaa oikean tuloksen eli välttämättä haastattelemallakaan saatu tieto ei ole absoluuttisen oikea. Usein todellisuudessa on niin, että henkilö itse tai haastattelija joutuu tekemään päätöksen ristiriitaisen informaation pohjalta, kun taas rekisterimenetelmässä on laadittu yksikäsitteinen sääntö. Rekisterimenetelmän etuna on tällöin sen loogisuus: kone tekee ratkaisun aina samalla tavalla, mutta saman informaation omaavat henkilöt voivat päätyä eri lopputulokseen.

Ajantasaisuus

Työssäkäyntitilasto tehdään vuosittain. Työssäkäyntitilaston henkilöperusjoukko kuvaa vuoden viimeisen päivän tilannetta. Tiedot henkilön toiminnasta ja työpaikasta ovat vuoden viimeiseltä viikolta. Tilastossa on myös kertymätietoja koko vuodelta (esimerkiksi tulotiedot sekä työ- ja työttömyyskuukaudet).

Ennakkotiedot valmistuvat noin 12 kuukautta viiteajankohdan jälkeen. Lopullisista tiedoista pääasiallinen toiminta ja ammattiasema valmistuvat noin 14 kuukautta, työpaikkatiedot 21 kuukautta ja ammatti ja sosioekonominen asema noin 22 kuukautta viiteajankohdan jälkeen.

Saatavuus

Työssäkäyntitilaston kunnittaiset tiedot työllisistä, työpaikoista ja pääasiallisesta toiminnasta ovat saatavilla Tilastokeskuksen internetsivuilla maksuttomasta StatFin-tilastopalvelusta. Maksullisessa Väestötilastopalvelussa on eritellympää tietoa, myös kuntien osa-alueittain. Aineistoista tehdään erityisselvityksiä asiakkaan pyynnöstä.

Vuosina 1987–2001 työssäkäyntitilaston tietoja on julkaistu erillisissä työssäkäyntitilaston julkaisuissa. Viimeinen paperimuotoinen julkaisu, Työssäkäyntitilasto 2000–2001, sisältää työssäkäyntitilaston vuoden 2000 lopullisia tietoja ja vuoden 2001 ennakkotietoja.

Vertailukelpoisuus

Työssäkäyntitilaston laatiminen on aloitettu vuodesta 1987. Työssäkäyntitilaston perusjoukko ja määrittelyt ovat pysyneet suunnilleen samana vuodesta 1987 lähtien. Tilastossa käytetyt luokitukset ovat muuttuneet vuosien mittaan. Esimerkiksi toimialaluokitus on muuttunut vuosina 1993, 2001 ja 2007 ja ammattiluokitus vuosina 1995 ja 2010. Luokitusmuutokset vaikuttavat aikaisempien vuosien vertailtavuuteen, sillä täydellisiä avaimia ei kaikkien luokitusten välille voi rakentaa. Tilastossa käytettävät luokitukset ja luokitusten väliset avaimet löytyvät Tilastokeskuksen internetsivuilla <http://www.tilastokeskus.fi/luokitukset>.

Myös muutokset lainsäädännössä vaikuttavat tilastojen vertailtavuuteen. Vuoden 1998 alusta tuli voimaan niin sanottu pätkätyölaki, jolloin myös lyhyet työsuhteet tulivat eläkevakuutuksen piiriin. Tämä lisäsi työllisten määrää jonkin verran.

Vuodesta 2005 vuoteen 2016 työeläkevakuutuksen piiriin kuuluivat 18–67-vuotiaat. Ennen vuotta 2005 työeläkevakuutuksen piiriin henkilöt kuuluivat 14 vuoden iästä lähtien. Tämä näkyy työssäkäyntitilastossa vuodesta 2005 alkaen nuorten työllisyyden vähenemisenä ja opiskelijoiden määrän kasvuna.

Vuoden 2017 eläkeuudistuksen yhteydessä työeläkevakuuttamisen alaikäraja laskettiin 17 ikävuoteen. Yrittäjäeläkevakuutuksen alaikäraja säilyi 18 ikävuodessa. Työssäkäyntitilaston työllisten päätelyssä vuoden 2017 muutosta ei ole huomioitu, vaan työllisten alaikärajana on edelleen 18 vuotta.

Apurahansaajat on vuoden 2009 alusta lähtien vakuutettu maatalousyrittäjän eläkelain (MYEL) mukaisen lakisääteisen työeläketurvan piiriin, minkä seurauksena heidät määritellään yrittäjiksi.

Vuoden 2010 tilastosta lähtien yrittäjien määrittelyssä otetaan huomioon yrittäjätulojen lisäksi myös henkilöverotuksessa palkkatuloihin kuuluva niin sanottu yrittäjäpalkka (YEL-/MYEL-vakuutetun yrittäjän palkka), jota yrittäjänä toimiva voi saada esimerkiksi avoimen yhtiön yhtiömiehenä, kommandiittiyhtiön vastuunalaisena yhtiömiehenä ja osakeyhtiön johtavassa asemassa toimivana osakkaana. Jos henkilö toimii vuoden viimeisellä viikolla sekä yrittäjänä että palkansaajana, henkilö määritellään yrittäjäksi, jos hänen yhteenlasketut yrittäjätulonsa ja -palkkansa ovat suuremmat kuin muut palkkatulot, ja päinvastoin. Yrittäjäpalkan huomioiminen yrittäjien määrittelyssä lisäsi yrittäjien määrää noin 3 300 henkilöllä vuoden 2010 tilastossa.

Vuosina 2010–2011 yrittäjien määrä nousi koko maassa 9 600:lla. Nousuun vaikutti se, että yrittäjän ja maatalousyrittäjän eläkelain yrittäjämääritelmä laajeni vuoden 2011 alusta. Yrittäjäksi määritellään osakeyhtiössä tai muussa yhteisössä johtavassa asemassa työskentelevä henkilö, joka omistaa yksin yli 30 prosenttia yrityksen osakkeista tai jolla on yksin yli 30 prosenttia osakkeiden tuottamasta äänimäärästä tai jolla on muussa yhteisössä vastaava määräämisvalta. Aiemmin raja oli 50 prosenttia.

Varusmiespalvelusajan ja siviilipalveluksen kestoa lyhennettiin 15 vuorokaudella 1.2.2013 (lait asevelvollisuuslain ja siviilipalveluslain muuttamisesta). Lakiuudistuksen myötä iso osa asevelvollisista kotiutuu palveluksesta ennen joulua, eikä siten ole työssäkäyntitilaston viiteajankohtana (vuoden viimeisellä viikolla) enää varusmies- tai siviilipalveluksessa. Uudistuksen seurauksena asevelvollisten määrä väheni vuosina 2012–2013 lähes 9 400:lla.

Työttömyyseläkkeellä olevien määrä on vähentynyt voimakkaasti 2000-luvun lopusta lähtien. Työttömyyseläkkeitä ei ole myönnetty vuoden 2011 jälkeen.

Vuoden 2013 tilastosta alkaen toimialaluokkaan 97000 Kotitalouksien toiminta kotitaloustyöntekijöiden työnantajina tilastoitiin työllisiä aiempaa kattavammin. Tilastovuonna 2013 toimiala 97000 kasvoi lähes 7 600 työllisellä. Jos henkilöt olivat edellisvuonna työllisiä, yleisin aiempi toimiala oli tuntematon.

Vuoden 2015 tilastosta alkaen maatalouden toimialatiedot ovat tarkentuneet. Muutokset tilastovuosien 2014–2015 välillä näkyvät toimialan 01 (Kasvinviljely ja kotieläintalous, riistatalous ja niihin liittyvät palvelut) tarkemmilla luokitustasoilla siirtyminä maatalouden tuotantosuuntaa tarkemmin kuvaaviin luokkiin.

Vuonna 2017 aloitettiin työttömien työnhakijoiden määräaikaishaastattelut, joiden avulla työnhakijarekisteriä pystyttiin ajantasaistamaan. Työttömien määrän laskuun 2016–2017 välillä voi osin vaikuttaa haastatteluiden myötä tehdyt päivitykset työnhakijarekisteriin. Tarkkaa tietoa haastatteluiden vaikutuksesta työttömien määrään ei ole, mutta Työ- ja elinkeinoministeriössä on arvioitu vaikutuksen voivan olla 20 000 – 30 000 henkilöä (TEM-analyyseja 83/2017).

Palkansaajien päättelyssä käytettäviä palkka- ja yrittäjätulojen käsitteitä laajennettiin vuonna 2014. Käytettävät määritelmät vastaavat nyt tulonjaon kokonaistilaston vastaavia tulokäsitteitä.

Ennen vuotta 1987 väestön taloudellista toimintaa kuvaavia kuntatasoisia tietoja on tuotettu lomakepohjaisissa väestölaskennoissa (vuosilta 1950, 1960, 1970, 1975, 1980 ja 1985). Erot rekisteri- ja lomakepohjaisesti tuotettujen tietojen välillä ovat osoittautuneet sen verran pieniksi, että vertailtavuutta ajassa voidaan pitää suhteellisen hyvänä muiden kuin edellä mainittujen luokitusmuutosten vuoksi.

Tilastossa käytetyt luokitukset löytyvät Tilastokeskuksen luokitus- ja metatietopalvelujen kotisivuilta sekä painetuista luokituskäsikirjoista.

Yhtenäisyys

Tietoja väestön taloudellisesta toiminnasta saadaan myös Tilastokeskuksen työvoimatutkimuksesta, joka on kuukausittain tehtävä otostutkimus. Tiedot poikkeavat keruutavasta ja työllisten päättelystä johtuen jonkin verran työssäkäyntitilaston tiedoista. Muun muassa työllisten määrä on työvoimatutkimuksessa joitakin prosentteja suurempi.

Ammattitietoja koskevia tilastoja julkaistaan Tilastokeskuksessa työssäkäyntitilaston lisäksi myös palkkatilastoissa ja työvoimatutkimuksessa. Palkkatilaston ammattitiedot ovat työssäkäyntitilaston ammattitiedon tärkein tiedonlähde, joten tiedot ovat melko lähellä toisiaan. Palkkatilaston tiedoista puuttuvat kuitenkin yrittäjät, yritysten ylin johto, alle viisi henkeä työllistävät yritykset sekä yritykset, joiden päätoimialana on maa-, metsä- tai kalatalous. Työssäkäyntitilaston ja työvoimatutkimuksen ammattitiedot tulevat eri lähteistä ja koskevat eri ajanjaksoja – työvoimatutkimus tehdään kuukausittain, kun työssäkäyntitilaston viiteajanjakso on vuoden viimeinen viikko. Myös tilastojen käyttämät käsitteet poikkeavat hieman toisistaan. Esimerkiksi työssäkäyntitilastossa yrittäjistä luokitellaan johtajiksi ainoastaan ne, joiden yrityksen koko on yritysrekisterin mukaan vähintään 5 henkilötyövuotta, muuten yrittäjien ammatit määritellään yrityksen toimialan mukaan muihin ammattien pääryhmiin.

Työ- ja elinkeinoministeriö julkaisee tilastoa työttömien työnhakijoiden määrästä. TEM:n työnhakijarekisterin tiedot kertovat työttömien työnhakijoiden määrän kuukauden viimeisenä arkipäivänä. Työssäkäyntitilaston tieto työttömyydestä perustuu TEM:n työnhakijarekisterin tietoihin. Siten työssäkäyntitilaston ja TEM:n luvut työttömyydestä ovat suhteellisen lähellä toisiaan.

Lisätietoja

Elina Pelkonen 029 551 3011
Vastaava tilastojohtaja:
Jari Tarkoma

info@stat.fi
www.tilastokeskus.fi
Lähde: Työssäkäyntitilasto, Tilastokeskus

Asiakaspalaute: www.tilastokeskus.fi/palaute

Tietopalvelu ja viestintä, Tilastokeskus
puh. 029 551 2220
www.tilastokeskus.fi

Julkaisutilaukset, Edita Publishing Oy
puh. 020 450 05
asiakaspalvelu.publishing@edita.fi
www.editapublishing.fi

ISSN 1796-0479
= Suomen virallinen tilasto
ISSN 1798-5528 (pdf)